

6.

»Hvem är det som bygger den bredaste bro?
Och hvar gångar fisken som stridast i flod?
Hvart bär den väg som är bredast?
Och hvar ligger människan som ledast?

7.

»Hvad är väl svartare än köl?
Och hvad är snabbare än lärkvingar små?
Och hvad är hvitare än svanor?
Och hvad ropar högare än tranor?»

8.

»Jo, solen är rundare än ett hjul.
I himmelen der finner du de fagrade djur.
I vestern hafver solen sitt säte.
Åt öster ligger dödmannens fötter.»

9.

»Och isen han bygger den bredaste bro.
Derunder går fisken som stridast i flod.
Åt helvetet går vägen den bredast.
Och der ligger människan som ledast.»

10.

»Synden är svartare än ett kol.
Själén är snabbare än lärkvingar små.
Englar äro hvitare än svanor.
Och tordön ropar högare än tranor.»

11.

De drucko i dagar, de drucko i tre:
»Och vet du allt detta, så vet du väl mer.»
Sven Svanevit tog gullringar utaf sin hand,
Dem mände han gifva deu vallareman.

N:o 51.

Gulldansen.

Måttligt fort.

f

Sång.

Å bäll int' du, så bäll föll jä, Så bäll jä svinka mä köl---lo; Å köl---lo;

Piano.

f

Kölla, kölla, kölla, kölla, kölla, kölla, kölla, kölla, kölla, kölla, kölla, kölla, kölla. Hej! svinka mä köllo.

f

N:o 52.

Lindormen.

Något långsamt.

Sång. *p*

1. Sig-na lil--la tjen-te i Konungens gård. — Och de lek-te — Hon tjen----te

Piano. *p*

der ut--i åt-----ta år. — De lek-te bå--de nät-ter och i al--la si--na da-gar. —

2.
Signa lilla sig utom lunden går,
Der möter henne en lindorm så stor.

3.
»Hörest du, Signa lilla! hvad jag säger dig,
Vill du nu följa af landet med mig?»

4.
»Jag ville väl följa af landet med dig,
Om du intet i sömnen ville svika mig.»

5.
Lindormen svepte om jungfrun kappan blå,
Så lyfte han henne på gångaren grå.

6.
Signa lilla red och lindormen rann,
Till dess att de kommo litet bättre fram.

7.
När som de kommo till borgarelid,
Der stod hennes fader och hvila sig dervid.

8.
»Och hörest du, Signa, hvad jag säga må,
Hvi vill du följa den lindorm så stor?»

9.
»Och käre ni, min fader, ni lät mig ha min gång,
Ty detta var mig spådt allt uti min barndom.»

10.
När som de kommo i rosendlund,
Der mötte hon sina bröder i samma stund.

11.
»Och hörest du, Signa, hvad jag säga må,
Hvi vill du följa den lindorm stor?»

12.

»Och kära mina bröder, ni låt mig ha min gång;
Ty detta var mig spådt uti min barndom.»

13.

Signa lilla red och lindormen rann,
Och så foro de den vägen fram.

14.

De redo sig genom en blomstergrön äng;
Der hittade de på en uppbäddad säng.

15.

Lindormen lyfte jungfrun af gångaren grå:
»Här skola vi hvila båda två.»

16.

»Intet är jag trötter och intet är jag mod,
En liten hvila hon vore dock god.»

17.

Jungfrun hon satte sig i sängen ned,
Hennes tårar de runno, sina händer hon vred.

18.

Signa lilla lade sig äntligen ned,
Och lindormen lade sig tätt bredvid.

19.

När Signa lilla vakna' och sig kringom såg,
Så var det en konungason på hennes arm låg.

20.

Alting var förändradt och alting var godt,
Begge så vaknade de i sitt slott.

N:o 53.

Herren Båld.

Något långsamt.
f

Sång.

1. Herren Båld han sadlar sin gån--gare grå; - Kunde man sig rättelig be-tänka. - Så

Piano.

p

ri--der han sig på sin mo---ders gård. - Herren Båld träder vil-ler öf-ver stigen. -

p

2.

»Varen välkommen, Herren Båld! till mig;
Jag hafver så mycket att tala vid dig.»

3.

»Så är det väl sannt som dig varit spådt:
Herren Båld han hafver sig en trollkrona fått.»

4.

»Och kära min moder ni talen intet så!
Gud nåde! den lögnen kommer uppå.»

5.

»Jo, jag såg henne uppå heden i går,
Ibland alla andra trollpackor små.»

6.

»Och björnen den så red hon uppå,
Och ulfven den hade hon till sadel derpå.»

7.

»Och ormen den hade hon till piska;
Jag sjelf der varit och vistats.»

8.

Herren Båld han svänger sin gångare grå:
Så vred han rider från sin moders gård.

9.

Herren Båld han rider hem allt uppå sin gård.
Liten Kerstin hon ute för honom står.

10.

»Var välkommen hem, Herren Båld! till mig;
Jag hafver så länge väntat på dig.»

11.

»Det är inte så, du gläds öfver mig!
Då jag är så litet glader åt dig.»

12.

Han tog liten Kerstin vid gullgulan lock;
Han slog henne ner, han ryckte henne opp.

13.

»Herren Båld! Låt mig litet få lefva;
Jag mitt testamente får skriva!»

14.

Liten Kerstin hon gångar i kammaren in,
Herren Båld går efter med sju falska sinn'.

15.

Herren Båld han slog den dörren i lås,
Der var ingen inne förutan de två.

16.

»Min fader gifver jag min gångare grå:
Och den skall han rida i sorgstället på.»

17.

»Min moder gifver jag min silkesyddas särk;
Hon för mig har lidit båd' smärta och värk.»

18.

»Min bror gifver jag min gullkrona röd;
Jag vet, han frågar ock efter min död.»

19.

»Och till mina kära systrar små,
Så gifver jag mina gullskrin två.»

20.

Herr Båld drog ut sitt förgyllda svärd,
Dermed hugger han liten Kerstin till jord.

21.

Herren Båld han talte till tjenaren så:
»Och hvad skall jag nu taga för råd?»

22.

»Min herre låter sadla sin höga häst,
Så rider han dit, som skogen skyler mest.»

23.

Herren Båld låter sadla sin gångare grå,
Så rider han sig på sin svärmoders gård.

24.

»Välkommen hem, Herren Båld, till mig;
Och huru mår nu liten Kerstin din?»

25.

»Liten Kerstin hon mår som allrabäst;
Jag menar hon lefver i himmelen viast.»

26.

»Så mycket ser jag på ditt blodiga svärd,
Du slagit har liten Kerstin ihjel.»

27.

Liten Kerstin de lad' på förgyldan en bår;
Herren Båld de lade bojer uppå.

28.

Liten Kerstin de lade i svartan mull;
Herren Båld de satte på stegel och hjul.

No 54.

"Du gamla, du friska, du fjellhöga Nord."

Kraftigt och med värma.

f

Sång.

1. Du gam-la, du fri-ska, du fjell--hö---ga Nord, Du ty--sta, du gläd-je--ri--ka,
2. Du tro-nar på min-nen från forn--sto---ra dar, Då ä-radt ditt namn flög öf-ver

Piano.

skö---na! Jag hä--sar dig, vä-na--ste land up-på jord, Din sol, din himmel, di-na ängder
jor---den. Jag vet, att du är och du blir hvad du var. Ack jag vill lef-va, jag vill dö i

p

grö-----na. Din sol, din him-mel, di---na äng--der grö-----na.
Nor-----den! Ja, jag vill lef---va, jag vill dö i Nor-----den!

p

No 55.

Liten Karin.

Ej för långsamt, med innerlighet.

Sång. *p*

1. Och li---ten Ka--rin tjen-----te på un---ga kun-gens

Piano. *p*

p

gård; Och li---ten Ka--rin tjen-----te på un---ga kun-gens

p

mf *p*

gård; Hon ly---ste som en stjer-----na bland al---la tär---nor

mf *p*

mf små; Hon ly---ste som en stjer-----na bland al---la tär---nor *p*

små.

2.

Hon lyste som en stjärna, allt bland de tärnor små;
Och unga kungen talte till liten Karin så:

3.

»Och hör du, liten Karin, säg, vill du blifva min?
Grå hästen och gullsadelen, dem vill jag gifva dig.»

4.

»Grå hästen och gullsadelen jag passar inte på;
Gif dem din unga drottning; låt mig med äran gå.»

5.

»Och hör du, liten Karin, säg, vill du blifva min?
Min rödaste gullkrona, den vill jag gifva dig.»

9.

»Och hör du, liten Karin, vill du ej blifva min,
Så skall jag låta sätta dig i spiketunnan in.»

6.

»Din rödaste gullkrona jag passar inte på;
Gif den din unga drottning; låt mig med äran gå.»

10.

»Och vill du låta sätta mig i spiketunnan in;
Guds englar små de se, att jag oskyldig är dertill.»

7.

»Och hör du, liten Karin, säg, vill du blifva min?
Mitt halfva kungarike, det vill jag gifva dig.»

11.

De satte liten Karin i spiketunnan in,
Och konungens små svenner de rullade henne kring.

8.

»Ditt halfva kungarike jag passar inte på;
Gif det din unga drottning, låt mig med äran gå.»

12.

Så kom det ifrån himmelen två hvita dufvor ner;
De togo liten Karin, och straxt så blef det tre.

13.

Så kom två svarta korpar dit upp från helvete;
De togo unga konungen, och straxt så blef det tre.

N:o 56.

"Allt under himmelens fäste."

Med mycket uttryck.

Sång. *p*

1. Allt un----der him---me-lens fä-----ste Der sit----ta stjer--nor
2. Han föll ut---i mitt tyc-----ke; Det rår jag in---te

Piano. *p*

Långsammare. I förra tidmättet.

små. — Allt un----der himmelens fä-----ste Der sit----ta stjer--nor
för. — Han föll ut--i mitt tyc-----ke; Det rår jag in---te

Långsammare. I förra tidmättet.

Piano. *p*

mf *p*

små. — Den vän-----nen, som jag äl-----skat, den kan jag al---drig
för. — Han lof-----te bli mig tro-----gen in---till min ble---ka

Piano. *mf* *p*

*Långsamare.**pp*

få! }
död. }   Åh! — — — — —

Långsamare.
pp

N:o 57.

Dalwisa.*Långsamt.**p*

Sång.

1. Vin-dar-na suc-ka ut---i sko-gar-na, Fors-sar-na bru-sa ut--i elf-var-na,

Piano.

p

Vä-gor-na gunga sakta, Vä-gor-na gunga sakta, Gun-ga sak-ta fram mot Sil-jans strand.

p   *p*   *p*

2.

Fullmånan glimmar mellan skyarna,
Ljusena tindra utur byarna,
∴ Fjällarnas kam omgjutes, ∴
Den omgjutes skönt af norrskens-brand.

3.

Ensam i stilla stjärnenätterna,
Långt utåt höga Moraslätterna,
∴ Vallar jag fåren mina, ∴
Vallar och sjunger till — på egen hand.

N:o 58.

Liten Vallpiga.

Något fort.

Sång. *p* *mf*

1. Li-ten vall--pi--ga hon tul--la--de vall: — Så väl hon kan — Hon sjunger så

Piano *p* *mf*

vac--kert för get--ter---na all'; — Så väl hon qvå-----da kun--de.

2.

Och Konungen vakna' i högan loft låg:
»Hvad är för en fogel, så väl sjunga må?»

3.

»Det är ingen fogel, fast eder tyckes så;
Men liten vallpiga med getterna små.»

4.

Och Konungen talte till småsvener två:
»J bedjen liten vallpiga inför mig gå.»

5.

Och småsvennen talte till vallpigan så:
»Lyster liten vallpiga för Konungen ingå?»

6.

»Och huru skall jag inför Konungen gå,
Som int' är klädd i annat än valmaret grå?»

7.

»Konungen aktar din' kläder ej på;
Vallvisan den lyster han höra uppå.»

8.

Liten vallpiga inför Konungen steg,
Och Konungen henne med blida ögon neg.

9.

»Och liten vallpiga, qväd visan för mig;
En silk'stickad kjortel den gifver jag dig.»

10.

»En silk'stickad kjortel den passar jag ej på;
Jag hellre vill gå vall med getterna små.»

11.

»Och hör du, liten vallpiga, qväd visan för mig;
Ett gångande skepp i floden, det gifver jag dig.»

12.

»Ett gångande skepp i floden jag passar ej på;
Jag hellre vill gå vall med getterna små.»

13.

»Och hör du, liten vallpiga, qväd visan för mig;
Min tro och min ära, dem gifver jag dig.»

14.

»Din tro och din ära, dem kan jag ej få;
Men väl kan jag sjunga min visa ändå.»

15.

Så begynte hon en, så begynte hon två;
Då började skeppen i floden att gå.

16.
Och så qvad hon fyra och så qvad hon fem;
Då dansade Konungen och alla hans män.

17.
»Och det mig är lofvadt, det låt mig nu få;
Och låt mig så gå till getterna små.»

18.
»Och det dig är lofvadt, det kan du väl få;
Men aldrig skall du mer med getterna gå.»

19.
Och tärnor och jungfrur de krusa' hennes hår,
Och konungen sjelf satte gullkronan på.

N:o 59.

Skön Rosamö.

Något långsamt.

Sång. *p* *PP* *mf*

1. Det var skön Ro-sa-mö, Ror sig bort till fa-ger ö. — Löf, löf och grönan skog. — Och

Piano. *p* *PP*

pp

när hon kom till ö--na fram, Der fick hon se en svarter man. — Löf, löf och grönan skog.

pp

2.
Der fick hon se uppå
Hur som Svarter bar sig åt.
Han kunde hvarken gå hell' stå,
Han låg i sand och åt på strå.

3.
»Tre år och månar fem
Har jag lågat här med skam:
De bundo mig, de basta mig,
De kasta mig på öna hit.»

4.
Och jungfrun får sitt spann
Uti svarta mannens hand.
Så stod han upp en riddare,
Och jungfrun börjar till att le.

5.
Det var den Riddaren,
Tager jungfrun i sin famn;
Så bär han henne brådt till strand,
Och segla' henne till fremmand' land.

No 60.

"Glädjens blomster i jordens mull"

Ej för långsamt.

Sång. *p* *mf*

Glädjens blomster i jor--dens mull, ack visst aldrig gro;
Kärlek sjelf ju för--sät---lig är för ditt hjertas ro. Men der of-van för

Piano. *P* *mf*

P

hopp och tro blomstra de e--vigt fri-ska: Hör du ej hur an--dar ljuft om dem till hjertat

P

PP

hvi----ska? Hör du ej hur an--dar ljuft om dem till hjer--tat hvi-ska?

PP

No 61.

"Jag gick mig ut en aftonstund."

Ej för långsamt, med innerligt föredrag.

p

Sång.

1. Jag gick mig ut en aftonstund, Jag gick mig ner till stran-den. Der
2. Han la--de hand ut--i min hand; Han sad' med tår på kin--den: "Ack

Piano.

möt-te mig en gos-se ung, Han räck-te mig då han---den: "Du flicka huld, hvar
dit du vill, dit vill ock jag," Och ljuft sjöng af---ton-vin---den; Och månan steg så

f ska' vi bo? Hvar ska' vi bo på den-na jord; på des-sa jor-----de--lan-den?"
p klar ur skyn, Ur skyn den skred; men han till byn, till byn lopp snabbt som vin--den.

N:o 62.

Herr Helmer.

*Något långsamt.**P*

Sång.

1. Herr Hel--mer han ri---der i ro---sen--de--lund, Der för---de han

Piano.

P

sin hök och sin hund. — Så fer--mer ri---der Hel--mer i sa---de--len. —

2.

Herr Helmer han rider i rosendelid,
Der möter han jungfruns bröder sju.

3.

»Herr Helmer, Herr Helmer, rid oss ej så när;
Vi hafva dig icke af hjertat kär.»

4.

Herr Helmer han slog sina handskar i jord:
»Här skolen J finna en riddare god.»

5.

Herr Helmer han svänger sin gångare omkring,
Och bröderna sex han fällde i ring.

6.

Herr Lars han föll på sina bara knän;
Så tigger han lif af Herr Helmer der.

7.

Herr Helmer han rider sig på jungfruens gård;
Herr Lars följde efter med sju falska råd.

8.

Herr Lars drager ut sitt blanka svärd,
Högg af Herr Helmers hufvud dermed.

9.

Så satte han det på svärdsudden sin,
Så gångar han sig för sin syster in:

10.

»God dag, god dag, kär' syster min,
Här har du hufvudet af fästmannen din.»

11.

»Och är det hufvudet af fästmannen min,
Så skall du dricka af sölfkannen min.»

12.

Första drick, han af sölfverkannen drack,
Sin sölfverbodda knif i hans hjerta hon stack.

No 63.

Den Bergtagna.

Långsamt, med vemod. *Något långsammare.*

Sång. *p*

1. Och jungfrun hon skul-le sig åt ot--te-sån-gen gå; — Ti-den görs mig lång. — Så

Piano. *p* *Något långsammare.*

I förra tidmättet. *Något långsammare.*

I förra tidmättet. *Något långsammare.*

gick hon den vä--gen, åt hö-ga ber-get låg; — Men jag vet, att sorgen är tung. —

2.

Hon klappade på bergadörrn med fingrarne små;
»Statt upp du höga Bergakung, drag låsen ifrå;»

3.

Och upp steg Bergakungen, drog låsen ifrå;
Så bar han den bruden i silkes-sängen blå.

4.

Så var hon i berget i åtta runda år,
Fick sönerna sju och en dotter så bald.

5.

Jungfrun hon gångar sig för Bergakungen stå:
»Ack gifve, att jag finge till moder min hengå!»

6.

»Och nog kan du hem till din moder få gå,
Blott att du ej vill nämna sju barnen de små.»

7.

Och när som hon kom på sin kära moders gård;
Ute för henne huld-moderen står.

8.

»Och hvar har du varit så långan en tid?
Nu hafver du väl varit uti Rosende lid?»

9.

»Och inte har jag varit uti Rosende lid;
I berget har jag varit så långan en tid.»

10.

»I berget har jag varit i åtta långa år;
Der har jag födt sju söner och en dotter så bald.»

11.

Bergakungen in genom dörren steg:
»Hvi står du här och talar så mycket ondt om mig?»

12.
»Och inte har jag talat något ondt om dig;
Men väl om det goda, du gjort emot mig.»

13.
Så slog han henne på blekan lilje-kind,
Så blodet det stank på snörekjorteln fin.

14.
»Packa dig på dörren och lät det ske fort!
Och aldrig skall du komma inför din moders port.»

15.
»Farväl, min kära fader! farväl, min hulda mor!
Farväl, min kära syster! farväl, min kära bror!»

16.
»Farväl, du höga himmel! farväl, du gröna jord!
Nu reser jag till berget, der Bergakungen bor.»

17.
Så redo de sig öfver den mörka långa skog;
Hon bitterligen gret, men Bergakungen log.

18.
Så gingo de berget sex gånger omkring;
Så öppnades dörren och de stego in.

19.
Ung dotteren framsatte den röda gullstol;
»O hvilten er här min sorgbebundna mor!»

20.
»Och hämtan mig in de glasen med mjöd;
Derur vill jag dricka mig sjelfvan till död.»

21.
Och första dricken hon af mjödglasen drack,
Hennes ögon de lycktes och hjertat det ~~brast~~.
sprack

N:o 64.

»Kry--stallen den fina.»

Något fort.
P

Sång.

1. Kry--stal--len den fi---na, som so--len månd' ski---na, som stjer--nor--na
Jag kän--ner en flic---ka i byg--den den fi---na, en flic---ka i

Piano.

mf

blän--ka i skyn; — Min vän, min vän och äl--skogs
den--na här byn. —

mf

blomma, Ack, att vi kun---de till--sam--maus kom--ma, och jag vo----re

vän-----nen din, — Och du all---ra kä---re--stan min; —

Du ä---de---la ros och för-----gyl--lan--de skrin.

2.

Om jag än reste till verdens ända,
 Så ropar mitt hjerta till dig,
 Till dig, min vän och älskogsblomma:
 Ack, att vi kunde tillsammans komma!
 Och jag vore vännen din,
 Och du allrakärestan min,
 Du ädela ros och förgyllande skrin,

N:o 65.

Stolts Hilla.

Något långsamt och med uttryck.

Sång. *p* *pp*

1. Hil-la lil---la sit---ter i kam-ma-ren sin, — In-gen vet min sorg ut-an

Piano. *p* *pp*

p

Gud. — Hon fäl---ler så mån-gen tår up-på kind. — Den lef---ver al---drig

p

pp *pp*

till, som jag kan kla---ga mi---na sor-----ger.

pp *pp*

2. 3.

Brådt kom bud för Drottningen in:
Stolts Hilla lilla syr så vildt i sömnen sin.

Drottningen axlade kappan blå,
Så mände hon sig till stolts Hilla lilla gå.

4.
Drottningen slog Hilla på blekblommand' kind,
Så blodet det stank på skarlakanet fint.

5.
»Nådiga drottning, J slån mig ej så hårdt!
Jag är en Konungs dotter så väl som Eders Nåd.»

6.
Hilla lilla klappar på hyendet blå:
»Och lyster min drottning att hvila häruppå!»

7.
»Nådiga Drottning, J sätten er här ner,
Att jag må tälja mina sorger för er.»

8.
»Medan jag var i min kära faders gård,
Sju riddare mig dagligen vaktade på,»

9.
»Min fader han höll mig så hederlig,
Två riddare dagligen tjente mig.»

10.
»Den ena han hette hertig Magnus:
Han ville på äran mig beslå.»

11.
»Den andra han hette hertig Hillebrand,
Var Konungens son af Engeland.»

12.
»Och det var hertig Hillebrand,
Med honom så månde jag fly utaf land.»

13.
»Hillebrand sadlade sin gångare grå,
Så lyfte han stolts Hilla lilla deruppå.»

14.
»Och när som vi kommo i rosendelund,
Der lyste hertig Hillebrand hvila en stund.»

15.
»Han somna' en blund allt uti mitt sköt;
Han sof der en sömn så ljufvig och söt.»

16.
»Hillebrand, Hillebrand! sof inte nu;
Jag hörer min fader och mina bröder sju.»

17.
»Hillebrand, Hillebrand! sof inte så;
Jag känner min faders gångare grå.»

18.
»Hillebrand tog mig allt uti sin famn:
Hilla lilla, Hilla! nämn icke mitt namn.»

19.
»Han slog uti den första skar'
Mina bröder sex, också min far.»

20.
»Han mötte den andra flock,
Min yngsta broder med gullgulan lock.»

21.
»Och Hillebrand, Hillebrand! stilla ditt svärd;
Den döden är ej min yngsta broder värd.»

22.
»Jag hade ej förr utsagt dessa ord,
Sju sår lade Hillebrand ned till jord.»

23.
»Hillebrand stryker sitt blodiga svärd;
Vore du ej Hilla, detta vore du värd.»

24.
»Min broder han tog mig vid gullgulan lock,
Så binder han mig vid sadeleknopp.»

25.
»Aldrig var det så liten en rot,
Som icke tog ett stycke af min fot.»

26.
»Och intet var det så liten en gren,
Som icke tog ett stycke ur Hilla lillas ben.»

27.
»Och när som vi kommo till första led,
Min sorgbundna moder hon ståndar dervid.»

28.
»Då villa min broder qvälja mig,
Min moder hon ville bortsälja mig.»

29.
»Så sålde de mig för en klocka ny:
Hon hänger i Mariæ kyrkeby.»

30.
»När moder min hörde den klockans klang,
Hennes hjerta sönder i stycken sprang.»

31.
Stolts Hilla lilla slöt sitt tal härmed,
Så föll hon död ned för Drottningens knä.

N:o 66.

"Och inte vill jag sörja."

Ej för långsamt.

Sång. *p*

Och in--te vill jag sör--ja och sör--ja än--då; Han kommer väl i--gen om ett

Piano. *p*

p *mf*

år el--ler två, när lil--jor-na de blomstra i mar-----ken. Han kommer väl i-

p *mf*

p

gen, min hjertans lil-la vän, För kär--le-ken slu--tar så se-----na.

p

No 67.

Dufwans sång på Liljeqvist.

Långsamt och andaktsfullt.

Sång. *p*

1. Det sit---ter en duf--va på lil-----je-qvist, — I mid-sommars-ti--der. — Hon

Piano. *p*

sjun-ger så fa--gert om Je---su Christ. — I him--me--len är en stor gläd-----je. —

2.
Hon sjunger, hon sjunger, och sjunger alltså:
»Det väntas en jungfru till himmelen i år.»

3.
»Och inte så kommer jag till himmelen i år;
Jag känner mig hvarken sjuk eller sår.»

4.
Och Jungfrun hon går på sin faders gård,
Ett styng i sin venstra sida hon får.

5.
»Och kära min moder, J bädden min säng!
I år kommer jag hvarken på åker eller äng.»

6.
»Och kära min dotter, du tala inte så!
I år är dig ärnadt en Konung att få.»

7.
»Och bättre är vara i himmelen brud,
Än bära på jorden en konungaskrud.»

8.
»Och kära min fader, J skaffen mig prest!
Jag känner, att döden snart blir min gäst.»

9.
»Och kära min broder, du gör mig en bår!
Och kära min syster, du krusa mitt hår.»

10.
Och jungfrun vardt döder, och lades på bår,
Och jungfrur och tjänor de krusa' hennes hår.

11.
De buro den jungfrun ut af det hus,
Guds Englar de gingo före med ljus.

12.
De buro det lik öfver kyrkovall,
Och alla Guds Englar gingo före och sang.

13.
De lade den jungfrun i svartan mull,
Och sjelfva Gud Fader han var henne huld.

No 68.

Jungfrun i blå skogen.

Något fort med ett vildt uttryck.

Sång. *f* *p* *Långsammare.*

1. Och jungfrun hon skul-le sig åt va-ker-stu-gan gå. — *lin-den darrar ut--i*

Piano. *f* *p* *Långsammare.*

f *I förra tidmättet.* *p* *Långsammare.*

lun-den — Så tog hon den vä-gen åt skogen den blå. — Ty hon var i vildskoga vän--da. —

I förra tidmättet. *Långsammare.*

2.

Och när som hon kom till skogen den blå,
Då mötte der henne Ulfven den grå.

3.

»Och kära du Ulfver, du bit inte mig,
Min silkessydda särk, den vill jag gifva dig.»

4.

»Din silkessydda särk jag passar inte på;
Ditt unga lif och blod det måste nu gå.»

5.

»Kära du Ulfver, du bit inte mig,
Mina silkesspända skor, dem vill jag gifva dig.»

6.

»Dina silkesspända skor jag passar inte på,
Ditt unga lif och blod det måste nu gå.»

7.

»Och kära du Ulfver, du bit inte mig,
Min röda gullkrona, den vill jag gifva dig.»

8.

»Din röda gullkrona jag passar inte på;
Ditt unga lif och blod det måste nu gå.»

9.

Och jungfrun hon steg sig så högt upp i ek,
Och Ulfven han gick på backen och skrek.

10.

Och Ulfven han gräfdde den eken till rot,
Och jungfrun gaf till ett hiskeligt rop.

11.

Och ungersven sadlar sin gångare röd,
Han red litet fortare än fogeln han flög.

12.

Och när som han kom till platsen fram,
Så var der inte mer än en blodiger arm.

13.

»Gud trösta, Gud bättra mig, ungersven,
Min jungfru är borta, min häst är förränd.»

N:o 69.

Herr Ulfver och Fru Sölfverlind.

Något långsamt.

Sång. *f* *p*

1. Herr Ulfver han var en Rid-da-re-man, Han fäst' sig en mö i främmande

Piano. *f* *p*

f *Långsammare.*

land. — Så kännom vi Ulf, — Han fäst' sig en mö i främmande land. — Så kännom vi Ulf.

Långsammare.

2.

Herr Ulfver han var en Riddare kind,
Han fäste sig Jungfru Sölfverlind.

3.

De lefde tillsammans i åtta år,
Och hade tillsammans tre barnen små.

4.

Så kommer döden i Vårby in,
Och tager bort Fru Sölfverlind.

5.

Och Ulf var kvar i möda och sorg;
Så fäste han Jungfru Stineborg.

6.

De voro tillsammans i åtta år,
Och hade tillsammans barnen de små.

7.

Fru Stineborgs barn de gingo i lek;
Fru Sölfverlinds barn sutto inne och gret!

8.

Det minsta barnet det gret så hårdt,
Det väckte sin mor under svartan jord.

9.

Fru Sölfverlind talte till englaskara:
»Är det lofgifvit till jorderik fara?»

10.

»Väl är det lofgifvit till jorderik fara,
Men kom blott igen förr'n hanarne gala.»

11.

Hon klappa' på dörren med fingrarne små:
»Stån upp, mina barn, dragen läsen ifrå!»

12.

»Hvi liggen J så, på stickor och strå?» —
»Vi hafva ej annat att ligga uppå.»

13.

»Hvi ären J barn så oren' och svart?» —
»Ej någon oss tvättar, se'n döder du vardt.»

14.

»Fru Stineborg, stätt upp, drag kläder uppå!
Och hör hvad jag talar, ett ord eller två.»

15.

»Jag efter mig lemna' båd' åker och äng;
Nu får mina barn utan mat gå i säng.»

16.

»Jag efter mig lemna' båd' oxar ock kor;
Nu gå mina barn utan strumpor och skor.»

17.

»Jag efter mig lemna' de bolstrarne blå,
Nu ligga mina barn på stickor och strå.»

18.

»Har du mina barn varit hulder och god,
Gud Fader i himmelen beredt dig en stol.»

19.

»Har jag varit barnen en styfmoder styf,
Härefter vill jag bli en moder så blid.»

20.

Men aldrig man sett en härligare skara,
An Sölfverlind med barnen till himmelen fara.

No 70.

»Och mins du hvad du låfste mig.»

Ej för långsamt, med djup känsla.

Sång. *p*

1. Och mins du hvad du låf---te mig, och mins du hvad du sa-----de? Och
2. Och mins du hvad du låf---te mig, och mins du hvad du sa-----de? Och

Piano. *p*

p

när som vi vo---ro un--der him--me-len den blå! } Du låf---te att du
när som du var up-på ditt a---der-ton--de år! }

p

al--drig skul-le svi-----ka; — Och li---ka-fullt så bju'r du till att

gö---ra det än---då! Du låf---te att du al--drig skul-le svi-----

ka; Och li---ka-fullt så bju'r du till att gö---ra det än---då! —

No 71.

Vallevans. förklädning.

Långsamt.

Sång. *p*

1. Val-le-van han seg-lar så sent om en qväll, Då jungfrun satt i kamma-ren och

Piano. *p*

p

ak---ta ut sin eld. — Val---le---van, Val---le---van, ja, han seg-lar ar---lig. —

2.

»Hör du, skön jungfru, hvad jag säger dig:
Hus öfver natten, det lånar du mig?»

3.

»Hus öfver natten det kan du väl få,
Om du vill mig säga, hvad land du är ifrå.»

4.

»Inte är jag så långt utaf land;
Jag är en kungadotter af Engeland.»

5.

»Inte är jag så långt utaf by;
Men väl kan jag lära dig silke att sy.»

6.

»Hör du, skön jungfru, hvad jag säger dig:
Huru många är det som ha giljat för dig?»

7.

»Prins Thor uti Norden, den känner du visst;
Men Vallevan han sitter i mitt hjerta så fast;»

8.

Om morgonen, innan dager var ljus,
Drog Vallevan bort utaf Konungens hus.

9.

»Hör du, sköna jungfru, hvad jag säger dig:
Ett stycke på vägen kan du väl följa mig.»

10.

»Ett stycke på vägen kan jag väl följa dig;
En annan gång gör du detsamma åt mig.»

11.

Jungfrun hon stod och tänkte vid sig:
»Nu är det väl tid, att jag vänder om till mig.»

12.

Vallevan tar jungfrun allt uti sin famn,
Så bär han henne till skeppet fram.

13.

Vallevan han sade till tjenaren sin:
»Ni hämten mig hit det klaraste vin.»

14.

De drucko så länge det klaraste vin,
Att jungfrun hon somnade från sorgerna sin'.

15.

Jungfrun hon vaknade och tänkte kring sig:
»Femtio mil är jag visst borta från mig.»

16.

»Inte kommer du till din faders by,
Förrän du får dotter, som silke kan sy.»

17.

»Inte kommer du till ditt fädernesland,
Förrän du får son, som skeppet styra kan.»

18.

»Kommer jag ej förr till mitt fädernesland,
Så dölj inte längre ditt rätta namn.»

19.

»Prinsessa är jag ej utaf Engeland;
Mina båtsmän de kalla mig för Vallevan.»

20.

Vallevan tar jungfrun allt uti sin hand,
Gaf henne gullkronan och drottningenamn.

N:o 72.

Pehr Tyrsons döttrar i Vänge.

Mycket långsamt.

Sång. *p* *pp*

1. Pehr Tyrsons döttrar i Vänge, — Kal-ler var de-ras skog — De

Piano. *p* *pp*

suf---vo en sömn för län-----ge. — Me'n sko--gen löf-----vas. —

2.

Först vaknade den yngsta,
Så väckte hon upp de andra.

3.

Så satte de sig på sängstock;
Så fläta de hvarandras lock.

4.

Så togo de på sina silkesklä'r,
Så gingo de sig åt kyrkan.

5.

När som de kommo på Vängelid,
Der möta dem tre vallare.

6.

»Ant'en vill J bli vallarevif,
Eller vill J mista ert unga lif.»

7.

»Inte villa vi bli vallarevif,
Hellre vi miste vårt unga lif.»

8.

De höggo deras hufvu'n på björkestock,
Så rann der strax tre källor opp.

9.

Kroppen grofvo de ned i dy;
Kläderna buro de fram till by.

10.

När som de kommo till Vänga-gård,
Ute för dem Fru Karin står.

11.

»Och vill J köpa silkes-särkar,
Som nio jungfrur ha' stickat och virkat?»

12.

»Lös upp edra säckar och låten mig se;
Kanhända jag tör känna dem alla tre.»

13.

Fru Karin slog sig för sitt bröst,
Hon gångar för Pehr Tyreson opp.

14.

»Det håller tre Vallare uppå vår gård,
De hafva gjort af med döttrarne vår'.»

15.

Pehr Tyrson tar sitt svärd i hand,
Han högg ihjäl de äldsta två.

16.

Den tredje lät han lefva,
Tills han fick honom fråga:

17.

»Hvad heter eder fader,
Hvad heter eder moder?»

18.

»Vår fader — Pehr Tyrson i Vänge;
Vår moder — Fru Karin i Stränge.»

19.

Pehr Tyrson går sig åt smedjan,
Han lät smida sig jern om medjan.

20.

»Hvad ska' vi nu göra för syndamehn?
Vi ska' bygga en kyrka af kalk och sten.»

21.

»Den Kyrkan skall heta Kerna,
Den skall vi bygga upp så gern.»

N:o 73.

Kung Carl XII^s bild.

Käckt och något raskt.

f

Sång.

1. Kung Carl den Tolfte var en lång och väl uppväxter hjelte, Den man kund' se ej

Piano.

f

en--da gång Sitt kar--la---hjer--ta fäll-te. Hans ö--gon vo--ro oförskräckt', Lik-

som på un--ga ör--nar; Hans styf-ve näf-var knytttes käckt, Som ramar up-på björnar.

2.

Hans korta hår, som kändes opp,
 Afbildade en krona,
 Som var åt en så duktig kropp
 En zirlig hufvudbona';
 Hans armar, ben var' full' af merg,
 Hans skuldror utaf styrka.
 Hans länder voro liksom berg
 Och marmorn i vår kyrka.

3.

Hans drägt det var en Svensker rock
 Af blått passabelt kläde,
 Han hade elghudsköller och,
 Som aldrig låg i träde,
 Och handskar utaf samma slag,
 Som långt på armen räckte;
 Tror knappt manchetten satt i lag,
 Den styfva kragen täckte.

4.

Ett tjockt gehäng, tre finger bredt,
 Var spändt på blåa rocken,
 En gruflig pamp, den mången sett
 Nedsabla hela flocken,
 Satt, dragen till en tredjedel,
 I detta gula bälte:
 Och ville ut, ge den sin del,
 Som trotsat denna hjelte.

5.

Ett dunder hördes, när han gick
 Med sina stöflar store,
 Som sutto uti krigsmans skick,
 Och föga blanke vore;
 Han hade sporrar uppå dem,
 Så stora, att de passa
 Åt sådan fot och karla-lem,
 Med sina kringlor hvassa.

No 74.

"De rosor och de blader."

Långsamt.

Sång. *p*

1. De rosor och de bla-der, de gö-ra mig så gla-der, helst när som jag gångar mig i

Piano. *p*

1. 2.

ro---sende-lund. De ro---sende-lund. Men kan---hän--da att det er för--tre-----

1. 2.

1. 2.

tar, att jag tar lil---la vän--nen i fam--nen en stund. Men kan- stund.

1. 2.

2.

Adjö, du hulda fader, så ock du hulda moder,
 Adjö, du lilla syster och du sockersöta vän.
 Min resa, den gäller långt åt Norden,
 Och Herren uti himlen vet, om vi träff's mer igen!

No 75.

Tofva lilla.

Ej för långsamt, med innerlighet.

Sång. *p*

1. Lill' Tof-va hon tjen-te på Konungens gård, — Vo-re jag så fa-ger som Tofva lilla

Piano. *p*

p

var. — I femton veckor och der-till ett år. — Men Tof-va var Ko-nun-gen trogen. —

p

2.

Konungen talte till småsvenner två:
»J bedjen Lill' Tofva inför mig gå.»

3.

Lill' Tofva hon axlade kappan blå,
Så månede hon sig intill Konungen gå.

4.

Lill' Tofva in genom dörren steg,
Och Konungen henne med blida ögon neg.

5.

Konungen klappar henne på rosenblommand' kind,
»Christ gifve, du vore allrakärasten min!»

6.

»Min nådige Konung, J talen ej så;
Vår Drottning hon ståndar och lyder på råd.»

7.

»Ja, höra hvad hon höra må,
Christ gifve, hon var döder och lagder på bår!»

8.

Och Drottningen talte till småsvenner två:
»J bedjen lill' Tofva inför mig gå.»

9.

Lill' Tofva hon axlade kappan blå,
Så månede hon sig intill Drottningen gå.

10.

Lill' Tofva hon in geuom dörren steg,
Drottningen henne med vreda ögon neg.

11.

Drottningen slog henne på rosenblommand' kind,
»Hvad har du för tal med kär Konungen min?»

12.

»Till mig friar en af hans småsvenner två,
Och nu var jag inne att fråga om råd.»

13.

»Du lög, lill' Tofva! ditt tal var ej så,
Du önska' mig döder och lagder på bår.»

14.

Drottningen talte till småsvenner två:
»J huggen mig ned ett redligt bål.»

15.

»Ej huggen I ek, ej huggen I asp,
J huggen den veden, som brinner väl fast.»

16.

Lill' Tofva hon rider sig söder om äng:
»Gud trösta mig för slik brudesäng!»

17.

En liten smådräng kom för Konungen att stå:
»Drottningen tillreder ett brinnande bål.»

18.

»Drottningen tillreder ett brinnande bål,
Och der skall Tofva lilla brännas uppå.»

19.

De lyfte lill' Tofva på högan häst,
Sjelfver Konungen rider henne näst.

20.

Lill' Tofva hon rider till sjöstrand,
Der alla små skeppen de segla i land.

21.

Lill' Tofva hon somna' i Konungeus famn,
Hon vakna ej förr'n i tredje kungaland.

No 76.

Vefslups-wisa.

Glädligt och ej för långsamt.

Sång. *p*

1. Me' »Vefven» ja' sit-----ter den he--la Gu'ss da'n — O' drif-ver mi'

Piano. *p*

slup — på den glitt-ran-de ban! När mödan ä' tung — o' när ti--da blir

lång — Ja' sjunger te' tak-----ten en mun-tran-de sång: La la

la la

långsammare.

2.

Högt sola ha' lys' i sin messommarsglans,
 O' väcker di slumrande böljor te' dans.
 De sorla så glädtigt kring hjulena små,
 Tornspirorna glänsa', o' himlen ä' blå.
 La la — — — —

3.

I grönskande prakt står den lummiga lund,
 O' speglar sej af i de vänliga sund;
 Små blommorna nicka från »Djurgårdens» strand;
 Snart ä' ja' ve' målet — får lägga i land.
 La la — — — —

4.

De' lider te' höst efter sommar engång,
 O' ja' slipper fri bå' frå' vefvar o' tvång.
 Te' Dalarne gla' ja' då vänder igen,
 Om Jula' mitt bröllop ska' stå me' min vän!
 La la — — — —

No 77.

Sorgens makt.

Långsamt.

Sång. *p*

1. Li--ten Kerstin och hennes mo--der, de la--de gull i bår. — Hvem bry--ter

Piano. *p*

löf---ven af lil---je----trä-d? — Li--ten Kerstin, hon sör--jer sin fä--ste-man ur

graf. — I fröj--dens e--der al-----la da--gar. —

2.

Han klappade på dörren med fingrarna små:
»Statt upp, Liten Kerstin, tag läsen ifrå.»

3.

»Med ingen så hafver jag stämman satt;
Och ingen så släpper jag in här om natt.»

4.

»Statt upp, Liten Kerstin, tag läsen ifrå!
Jag är den ungersven, du förr så hållit af.»

5.

Och Jungfrun hon mände så hastelig uppstå,
Så lätt tager hon den läsen ifrå.

6.

Så satte hon honom på rödan gullskrin,
Och tvådde hans fötter i klaraste vin.

7.

Så lade de sig i sängen ner;
De talade så mycket, de sovno inte mer.

8.

Och hanarna börja nu att gala;
De döde få ej längre hemma vara.

9.

Och jungfrun steg upp och tog på sig sina skor;
Så följde hon den ungersven öfver långan skog.

10.

Och när som de kommo fram till kyrkogård,
Då började försvinna hans fagergula hår.

11.

»Och se, sköna jungfru, hur månan upprann!»
Så hastelig den ungersven från henne försvann.

12.

Då satte hon sig ned allt uppå hans graf:
»Och här skall jag sitta, tills Herren Gud mig tar.»

13.

Då hördes henne svara den ungersven:
»Och hör du, liten Kerstin, gå hem igen!»

14.

»För hvar och en tår, som du fäller på jord,
Min kista hon blifver så full utaf blod.»

15.

»Men hvar gång på jorden, du är i hjertat glad,
Min kista hon blifver så full utaf rosors blad.»

No 78.

Grefvens dottrar vid Elfwabolid.

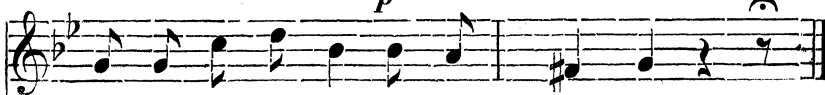
*Långsamt och dystert.**f*

Sång.

1. Det bod--de en Grefve vid Elf--va--bo--lid, Han ha--de tre dött--rar och

Piano.

p

ra---ra vo---ro de — Med den ä----ran. —

2.

Den första var så dägelig, den andra var så grann,
Den tredje had' förlofvat, att aldrig taga man.

3.

Det spordes öfver vatten, det spordes öfver land,
Det spordes till Necken i Elfvabostrand.

4.

Och Necken han simmar sig till snöhvitan strand,
Der kläder han sig till en vacker herreman.

5.

Den herren kom farande till Östervalla gård,
Och ute stod jungfrun och kammade gult hår.

6.

»Och ständar sköna fröken här och kammar sitt hår?
Mig lyster att sjelf sätta gullkronan på.»

7.

Och fröken hon gångar sig i stensalen in:
»Christ gifve! den herren han måtte blifva min!»

8.

Och Necken han gångar sig i stensalen in,
Han önskar i sitt hjerta den jungfrun vara sin.

9.

»Och lyster sköna fröken till kyrkan fara;
Men sjelf så ville jag kusken vara.»

10.

Han körde öfver vatten, han körde öfver spång,
Han körde den jungfrun för den sista gång.

11.

»Och kära min herre! I kören ej så fast;»
»Mina tömmar äro af silke, de äro ej af bast.»

12.

Han körde öfver berg, öfver dalar och land,
Han körde så långt uti Elfvabostrand.

13.

»Och kära min herre! I fören mig till land,
Och eder vill jag gifva mitt rödaste gullband.»

14.

»Ditt röda gullband jag passar inte på;
Och aldrig skall du ur vagnen min gå.»

15.

»Och kära min herre! I hjälpen mig på ö,
Och eder vill jag gifva min gullkrona röd.»

16.

»Din gullkrona röd jag passar inte på;
Och aldrig skall du på den gröna jord gå.»

17.

»Och hemma gråter fader, och hemma gråter mor,
Och hemma gråta systrar och så min lilla bror.»

18.

»Hemma må de gråta, och gråta hvem som vill;
Men nu så är du inne, nu hör du Necken till.»

19.

»Hemma låt dem gråta, och gråta hvad de må;
Men aldrig skall du mera det gröna landet nå.»

No 79.

Wedergällningen.

Måttligt.

p

Sång.

1. »Om al--la berg och da-lar de vo--ro ut--af gull, Allt vat-ten vo-re vändt ut-i

Piano.

p

vin, Allt---sam-mans vil---le jag vå---ga för din skull, Du

som är all---ra---kä-----ra--sten min."

2.

»Är det då sant, du säger mig,
Du vill bli allrakäresten min;
Du följer mig hem på min kära faders gård,
Och bedes med äran om mig.»

3.

»Jag var hos din kära fader i går;
Din fader han svara' mig nej:
Sköna jungfrun tager nu rådet af sig sjelf,
Och följer utaf landet med mej.»

4.

»Och skulle jag taga rådet af mig sjelf,
Och följa utaf landet med dej;
Och när som vi komma på främmande ort,
Så visserligen sviker du mej.»

5.

»Jag svek inte Christus, på korset stod,
Och mindre så skall jag svika dig» —
Men när som de kommo på främmande ort,
En annan mö der fäster han sig.

6.

Och ungersven tog upp det snöhvita linn',
Slog jungfrun på blekblommand' kind:
»Och aldrig skall du följa en riddare af land,
Förr'n han gifvit troheten sin.»

7.

»Ja, om jag upplefde den dagen,
Jag öfvervinner all min harm;
Så väl lefver jag den dagen,
Jag ser dig både usel och arm.»

8.

»Ja, om jag den dagen lefva får,
Jag öfvervinner sorgen min;
Väl ser jag dig komma uppå min faders gård,
Och vara både lamer och blind.»

9.

»Och väl lefver du den dagen,
Du öfvervinner all din harm;
Men aldrig lefver du den dagen,
Du ser mig både usel och arm.»

10.

»Och huru skall jag komma uppå din faders gård,
Du ser mig både lamer och blind?
Jag hafver ju sadel af rödaste guld,
Och betsel af hvitaste sölf.»

12.

»Ständer upp, ständer upp, mina söner två,
I släppen eder fader in;
Jag minnes väl den dagen ändå.
Han var allrakärasten min.»

11.

Och när det var lidit sju dar och sju år,
Gud hörde den jungfruens bön;
Så kom det en tiggare på hennes gård,
Han beder om en liten bit bröd.

13.

»Ständer upp, ständer upp, mina söner två,
I gifven eder fader bröd;
Jag minnes väl den dagen ändå,
Han red i gullsadelen röd.»

14.

Och jungfrun tog upp sitt armhvita linn',
Slog honom på blekblommand' kind:
»Och aldrig skall du följa en riddare af land,
Förr'n han svurit troheten sin.»

No 80.

Den underbara Harpan.

Långsamt.

Sång.

p *pp* *Långsammare.*

1. Det bod--de en bon---de vid sjö-----astrand. — Ungt är mitt lif. —

Piano.

p *pp* *Långsammare.*

*I förra tidmättet.**Långsammare.*

Och tven-ne dött-----rar ha--de han. — Vål---ler mig den tun---ga. —

I förra tidmättet. *Långsammare.*

pp

2.

Den äldsta var svart som den svarta jord,
Den yngsta var vit som den klara sol.

3.

Och syster talte till syster så:
»Kom, skola vi ned till sjöstrand gå.»

4.

»Och tvättar du dig än natt och dag,
Slätt aldrig du blir så vit som jag.»

5.

Och som de nu stodo på sjöstrand,
Så stötte den äldsta sin syster af sand.

6.

»Och kära min syster! du hjälp mig i land.
Och dig vill jag gifva mitt röda gullband.»

7.

»Ditt röda gullband får jag väl ändå;
Men aldrig skall du på Guds gröna jord gå.»

8.

»Och kära min syster! du hjälp mig i land,
Och dig vill jag gifva min gullkrona grann.»

9.

»Din röda gullkrona får jag väl ändå;
Men aldrig skall du på Guds gröna jord gå.»

10.

»Och kära min syster! du hjälp mig i land,
Och dig vill jag gifva min fästeman.»

11.

»Din fästeman får jag väl ändå;
Men aldrig skall du på Guds gröna jord gå.»

12.

»Helsa då hem till min fader god:
Jag dricker mitt bröllop i klaran flod.»

13.

»Och helsa hem till min moder:
Jag dricker mitt bröllop i floden.»

14.

»Och helsa hem till min fästeman:
Min brudsäng jag bäddar på hvitan sand.»

15.

Det bodde en spelman vid den strand,
Han såg ut på sjön hvar liket det samm.

16.

På stranden skön jungfrun upp han tar,
Och gör utaf henne en harpa så rar.

17.

Han tog den jungfruns snöhvita bröst,
Den harpa månd' klinga med ljuffig röst.

18.

Så tog han den jungfruns fingrar små,
Och gjorde i harpan skrufvar derå.

19.

Han tog den jungfruns gullgula hår,
Och gjorde harposträngar derå.

20.

Så förde han harpan till brudens gård,
Der bröllopet ständar med lust och med ståt.

21.

Det första slag, han på harpan slog,
Den bruden hon satt uti brudstol och log.

22.

Det andra slag, som på harpan rann,
Då klädde de af den bruden så grann.

23.

Och tredje slag, han på harpan slog,
Den bruden hon låg uti brudsängen död.

No 81.

”Jag unnar dig ändå allt godt.”

Ej långsamt, med innerlighet.

p

Sång.

Jag un--nar dig än -----då allt godt, Ö ljuf--va en---gel

Piano.

p

fin. Fast du i--från mig haf--ver gått, är du i hå---gen

mf

min. Så tac---kar jag för kär---le---ken, jag nju---tit har af

mf

p

dig, min vän, från den---na dag och tid.

N:o 82.

Skön Anna.

Måttligt.

p

Sång.

1. Skön An-na hon går till sjö-a-strand, Och der spat-se-rar hon så vi-da. Till

Piano.

p

hen-ne så kom en fa-ger, unger man, Han hel-sa-de på hen---ne så bli-da.

2.

»Och hören I, min jungfru, hvad jag er säga må:
Hafven I lust med mig att följa?
Att följa med mig till främmande land
Och blifva min hjertelig kärä?»

3.

»Inte jag det vill, och inte jag det kan,
Ej heller må ni sådant begära;
Ty här är så mången riddareson,
Som mig hafver bjudit sin ära.»

4.

»Och bjude Er sin ära, hvem som bjuda vill!
Med mig så skolen I nu följa,
Ja, följa mig bort i främmande land,
Den rödaste gullkronan att bära.» —

5.

Så hade han henne i åtta år,
Sju söner de hade tillsammans;
Men när som det led till det nionde år,
Så sökte sig Herr Peder en annan.

6.

Skön Anna hon går för Drottningen in,
Hon helsar: »Fru och Furstinna!
Och kunde jag få i brudehuset gå,
Den unga bruden att skåda?»

7.

»Och väl kan du få i brudehuset gå.
Den unga bruden att skåda;
Men dina söner sätt din faders vapen på,
Och låt dem så framför dig gånga.»

8.

Skön Anna hon steg i brudehuset in,
Allt som Gud henne tillstyrkte;
Hon fälde tårar på blekan kind,
De föllo henne neder på bröstet.

9.

Skön Anna hon uppå golfvet går,
Det rödaste vin i hon skänkte;
För hvar och en gång på bruden hon såg,
Hennes tårar kring vinglasen stänkte.

10.

Och unga bruden frågar Konungen så:
»Hören, hvad jag eder månd' säga!
Hvad är för små Herrar på golfvet gå?
Min faders vapen de bära?»

11.

»Jag det väl säga månde för Er
Och sanning icke fördölja:
Det är väl alla mina söner sju;
Skön Anna hon är deras moder.»

12.

»Förbjude då er den allsmäktige Gud!
Som tänken nu henne att svika;
Skön Anna hon är min syster så kär,
Som bortröfvad var af Österrike.»

13.

»Gullkronan utaf mitt hufvud nu tag
Och röda gullbandet från bröstet,
Och gifven det åt skön Anna igen;
Skön Anna hon är nu min syster.»

14.

»J tagen gullbandet utaf min arm,
Gullringarna af mina finger;
Och låt mig få resa till min moder hem,
Att bära henne dessa tidender.»

15.

Och unga bruden hon kastar en halfver gullring,
Skön Anna hon kastar den andra, —
Och tvenne så kära systrar voro de,
Och ringarne de runno tillsammans.

16.

»Nu låt mig resa till moder igen,
Att bada henne dessa tidender.
Min moder har aldrig haft någon ro,
Allt sen hon Skön Anna bortmiste.»

17.

Herr Peder han hade en broder så bård,
En riker och väldiger herre,
Och honom så gaf han den unga brud i våld;
Skön Anna han sjelf ville äga. —

N:o 83.

Pehr Swinoherde.

Måttligt fort.

Sång.

f

1. Svi---na----her--den han satt up---på tuf-----vau och sang: kom

Piano.

f

f

fal-le-ral-le-la-le-la---la---lej, ral---la--la--lej, fal---lal--la---lej, fal-la--lej. Han

ön-ska-de en jungfru ut--i sin famn. Kom fal-la--la, ral-la--la, ral-la-la, ral-la-la--

ff

lej, fa---ral---la---la---lej, fa---ral---la---la---lej, fal--la--lej.

2.

Och ormen sad', som uti buskarne låg:
»Int' får du nå'n jungfru ännu på ett år.»

3.

Om morgonen innan dager blef ljus,
Stod Svinaherden utanför konungens hus.

4

»Om dagarne så går och vallar dina svin,
Om nättren får jag ej sofva för dotteren din.

5.

Och Svinaherden tog af sig sin gamlade vant,
Så fick man då se en gulddiamant.

6.

Och Svinaherden tog af sig sin gamlade hatt,
Så fick man då se, hvar gullkronan hon satt.

7.

»Jag är väl ingen Svinaherde, fastän ni tycker så,
Jag är den störste Konung, som på jorden månde gå.»

N:o 84.

"Två väänner de gör ett par."

Något långsamt.

Sång. *p*

Två vän--ner de gör ett par, Tre väänner gör en långan rad.

Piano. *p*

2. *mf*

långan rad. Fy--ra gör ett kast, åt--ta gör ett lass; tit--ta in--te på mej!

2. *mf*

p

Du kan inte få mej! Tro mej visst, hvad jag säger dej — för tror du mej, så be--drar du dej!

p

No 85.

Den öfvergifne.

Mycket långsamt.

Sång. *p* *p*

1. Jag ser up-på di-na ö-gon, du har en annan kär; Ack! skön---sta lil-la

Piano. *p*

vän-nen, säg hvem det då är. Då vil-----le jag så ger---na va-ra

re-----delig mot dig, Så län-----ge som mitt hjer-ta det rö---res i mig.

2.

∴ Dina svartbruna sköna ögon, din rosenröda mun, ∴
 Hafva lagt uppå mitt hjerta en börda så tung.
 Halsbandet uppå halsen det glimmar som rödan gull.
 Derföre vill jag vara lilla vännen så huld.

3.

∴ En vän utan kärlek den liknar jag vid ∴
 Det trädet utan näring, som ingen frukt bär.

Den är icke värd att kallas för min vän,
 Som tager sig en annan och lemnar mig allen.

4.

∴ Men när jag blifver döder och lagder uppå bår, ∴
 Ack, skönsta vännen lilla om kärleken står,
 Gack först till min säng, gack sedan till min graf,
 Der hvilar lilla vännen, som dig älskat har.

No 86.

Ung Hillewi.

Något långsamt.

Sång.

1. Och Rid-da-ren han tal---te till un--ga Hil--le---vi, Och vi: »Hur

Plano.

1. 2. *mf*

län---ge vill du vän--ta, om jag bort--re---ser nu? Hur län---ge vill du

vän---ta, om jag bort--re---ser nu? — I--bland ro-----sor. —

pp

pp

2. *4.*
 ;: I femton runda år jag dig vänta må; ;: ;: Och när hon vakna' opp och såg sig omkring, ;:
 ;: Och kommer du intet då, så väntar jag ändå. ;: ;: Hon såg då intet mer än himmel och haf, ;:

3. 5.
 ;: Och Hillewi hon somna' uti Riddarens famn, ;: ;: Hon såg då intet mer än himmel och haf, ;:
 ;: Hon vakna' intet opp förr'n i sjunde kungaland. ;: ;: Och tie granna tärnor, som satte kronan på. ;:

6.
 ;: Hon såg då intet mer än himmel och haf, ;:
 ;: Och tretti unga Riddare för henne buga sig. ;:

No 87.

Öröantad Bröllopsgäst.

Långsamt.

Sång. *p*

1. Det var två så---ta vän-----ner, som höll hvar--an---dra

Piano. *p*

1. *mf*

kär. Det kär. Den e-----na for till främmand' land i-från sin fä--ste-

mf

mö, Den e---na for till främmand' land i---från sin fä---ste---mö.

2. 3.

Den ungersven skulle bortresa
Ifrån sin hjertans vän:
»Låt ingen dig bortlocka,
Till dess jag kommer igen.»

När ungersven var bortrester,
Fick hon en annan kär,
Som henne väl behagade
Allt efter sitt begär.

4.

När ungersven detta spörja får,
Fick han ett annat mod;
Han sadlade upp sin gångare grå,
Red sig dit bröllopet stod.

5.

När ungersven detta veta fick,
Fick han ett annat sinn':
Han vände sina kläder
Och gick i brudstugan in.

6.

Så bad han att få dansa
Med bruden liten stund;
Men hennes hjerta bäfvade,
Och blek var jungfruns kind.

7.

Så börja' han att dansa
Den långa dans till slut.
»Ack! hör min sköna jungfru!
Hvarför är hon så blek?»

8.

»Hvarför är hon så bleker,
Hvarför är hon så blyg?»
»En annan har mig lockat,
Se'n du var rest af by.»

9.

»Jag må väl vara bleker,
Och kinden icke röd;
En annan har mig lockat,
Han sade, du var död.»

10.

Och när han hade dansat
Den långa dans till slut,
Så sprang han in i kammaren,
Slog dörren igen om sig.

11.

Han satte sig att skriva
Det långa afskedsbref;
Så tog han fram sitt timmeglas,
Som väntar på hans lif.

12.

När glaset var utrunnit
Och tiden var förbi;
Så tog han sitt förgyllande svärd
Och stack uti sitt lif.

13.

När blodet börja' rinna,
Som strida strömmar plä',
Så öppnade han dörren,
Bad sköna jungfrun se.

14.

Så kommen, flickor alla!
Och sen hur svårt det är,
Med falsker tunga tala
Och ha' en annan kär.

15.

Men hvem kan hämta rosor
Utaf de hårda berg?
Och hvem kan finna kärlek
Der ingen kärlek är?

N:o 88.

"Af hjertat jag dig älskar."

Långsamt.

Sång.

p

Af hjer-tat jag dig äl-----skar i all min lef-nads---tid; men

Piano.

p

det kan jag väl tän-----ka jag får väl al--drig dig. Sjelf

du mig haf--ver lof-----vat, att du skall tro--gen bli; Men *p*

jag är allt för fat-----tig, det kan ju al--drig ske.

N:o 89.

Jungfrun i det gröna.

Ej för långsamt.

Sång. *p*

1. Det var en--gång en jung--fru, hon satt i ro---sen-gård, De

Piano. *p*

mf

ro---sor---na hon ha-de jemt så kä----ra. Och hvarje li--tet blomsterstånd hon

mf

p

tog ut---i sin vård; ty städs hon vil---le fri---ska kran-sar bä-----ra.

p

2.

Och hennes moder varnade sin unga dotter så:
 »Det smyger ormar under blomsterstänglar!
 Men unga dottern aktade ej mycket deruppå:
 »För ormarne nog vakta mig Guds englar.»

3.

Den jungfrun hon var fager, ja, fager som en dag,
 Och ren hon var och hvit liksom en lilja.
 Så fann hon på ett rosenstånd utaf så dejligt slag,
 Att derifrån hon aldrig sig månd' skilja.

4.

Hon blef uti sitt hjerta så underlig och varm,
 Hon tog den rosen ut åt sig bland flera,
 Och gömde den så noga, så noga vid sin barm,
 Se'n bar hon andra blommor aldrig mera.

5.

Att ormen låg i rosenstånd, det säger icke jag,
 Men nog var rosen giftig ibland flera;
 Ty sköna jungfrun badar sig i tårar natt och dag —
 Men hvit, som förr, hon blifver aldrig mera.

N:o 90.

"Och Jungfrun gick åt killan."

Ej för långsamt, med enkelt uttryck.

Sång. *p*

1. Och jungfrun gick åt kil--lan, Hon skulle häm--ta vann; Och vann; Der

Piano. *p*

1. 2.

1. 2.

stod en li--ten has--sel--gren, Han var så myc--ket grann. Der grann.

2.

Ack, hör du liten hasselgren,
 Hvarför är du så grann?"
 »Jag äter mull, jag dricker vann,
 Derför är jag så grann.

3.

»Ack, hör hon liten jungfru,
 Hvarför är hon så fin?"
 »Jag äter socker, dricker vin,
 Derför är jag så fin.»

4.

»Ack, hör du liten hasselgren,
 Försmå du ej min ord:
 Jag har två bröder på Konungens gård,
 De hugga dig i rot.»

5.

»De hugga mig om vinteren,
 Om sommarn står jag grön;
 Men mister jungfrun äran sin,
 Den får hon ej igen.»

N:o 91.

"En wisa will jag sjunga, fast tåren qväljer mig."

Ej för långsamt.

Sång.

p

1. En vi-sa vill jag sjunga, fast tåren qväljer mig, En mig, Allt om den raska

Piano.

p

dim. *långsammare.*

drängen, som dog så ha-ste-lig, som dog så ha-ste--lig, som dog så ha-ste--lig!

långsammare.

dim.

2.

Den drängen kunde spela, han spelade så väl,
Han spelade så länge, tills Gud han tog hans själ. ;:

3.

Bittida en morgon så fälde han sitt mod,
Och innan klockan åtta så låg han i sitt blod. ;:

4.

Sen kasta han fiolen, han tog en annan fröjd,
Han följde med sin Frälsare allt upp mot himmels höjd. ;:

5.

Det kom två unga dufvor från himlahvalfvet ner,
Och när de kom tillbaka, så voro de då tre. ;:

6.

Den första var Gud Fader, den andra var hans Son;
Den tredje var den speleman, som spelade så väl. ;:

7.

Han spelade på bröllop, han spelade på bal,
Men nu är han uppfaren till himlens höga sal. ;:

8.

Den som liket körde, det var en hedersman,
Han såg från Kilboskogar, hur blodet rann allt ned till Kilbostrand. .;

9.

Den som liket körde, det var en hederlig karl;
Ja, han skulle hafva heder i alla sina dar. .;

10.

De körde det liket allt öfver en äng,
Ja, der föllo tårar som här faller regn. .;

No 92.

Inga liten qvarnpiga.

Ej långsamt.

mf

Sång.

1. Konungen han vak-na-de, i hö--gan-loft låg: låg: »Hvem är det, som

Piano.

mf

p

på min gull--har--pa slår?» — In in-----un-der e--ke-lund så grö--nan. —

p

2.

»Ingen är det, som på gullharpa slår,
Det är Inga lilla, i qvarnen hon mal.»

3.

Konungen han talte till småsvenner så:
»I bedjen Inga lilla inför mig gå.»

4.

»Huru skall jag kunna inför Konungen gå?
Jag är ju bara klädder i vallmaret grå.»

5.

Inga lilla in genom dörren steg,
Och Konungen henne med blida ögon neg.

6.

»Inga lilla, Inga lill', qväd visan för mig;
En silfverstickad kjortel den vill jag gifva dig.»

7.

»En silfverstickad kjortel den passar jag ej på;
Men nog så kan jag qvåda visan ändå.»

8.

»Inga lilla, Inga lill', qväd visan för mig;
Ett skepp i kungaflo den, det vill jag gifva dig.»

9.

»Ett skepp i kungaflo den, det passar jag ej på;
Men nog så kan jag qväda visan ändå.»

10.

»Inga lilla, Inga lill', qväd visan för mig;
Mitt halfva kungarike, det vill jag gifva dig.»

11.

»Ditt halfva kungarike, det passar jag ej på;
Men nog så kan jag qväda visan ändå.»

12.

»Inga lilla, Inga lill', qväd visan för mig;
Mitt eget unga lif, det vill jag gifva dig.»

13.

»Ditt eget unga lif, det passar jag ej på;
Men nog så kan jag qväda visan ändå.»

14.

Hon qvädde en, och hon qvädde två,
Då började liken utur grafvarne uppstå.

15.

Hon qvädde tre och hon qvädde fem,
Då dansade Konungens alla hofmän.

16.

Hon qvädde fem och hon qvädde sju,
Då dansade konungen med sin unga brud.

17.

Inga lilla satte sig på rödan gullstol,
Och konungen sjelf satte gullkronan på.

N:o 93.

Hecken.

Mycket innerligt, med någon rörlighet.

Sång.

1. Så ta--ger jag min bös-----sa och så min lil---la

Piano.

1. hund. Så hund. Och gån-----gar mig se-----dan i

2. hund. Och gån-----gar mig se-----dan i

dim.

ro-sen-de-lund, der fog-lar-na bland lil-jor-na de

dim.

f

sjun-ga. Och gån-gar mig se-dan i ro-sen-de-

f

dim. *p*

lund, der fog-lar-na bland lil-jor-na de sjun-ga.

dim. *p*

2.

.; »Jag är väl ingen ungersven, fast jungfrun tycker så ;;
 .; Jag är vist sjelfva Necken i böljorna blå, .;
 Som hafver sin boning under isen.

N:o 94.

Gammla Marsch-melodi från Orsa i Dalarna.

Hurtigt.

Sång. *f*

1. Mandom, mod och mor--ska män Finn's i gam-la Sverge än, Kraft i arm och

Piano. *f*

kraft i barm, Ungdomsvarm i bardalarm. Ö--gon blå då och då le i blomster-

da--lar der. Nord, du jor--dens jät--te--lem, Nord, du mil--da hjertans hem!

2.
 Toner än från fordna dar,
 Ljuder der i skog och dal,
 Vilda som en storm på haf,
 Milda som en tår på graf.

Lyssnen då,
 Vänner, på
 Hemländsk, hundraårig sång.
 Lyssnen, älsken, lären den,
 Sjungnen, sjung den sjelfve se'n!

N:o 95.

Garpans kraft.

Långsamt, med vemodigt uttryck.

Sång.

1. Herr Pe--der han for sig sö--der un--der ö, Herr Pe--der han for sig .

Piano.

p

sö---der un---der ö, der fä---ste han sig så vä---nan en mö. *Min*

p

hjer--te---li---ga kär! J sä---gen mig hvar--för J sør--jen.

2.

»Antingen sørjen I för fader eller mor,
Eller sørjen I för syster eller bror?»

3.

»Och intet sørjer jag för fader eller mor,
Och intet sørjer jag för syster eller bror.»

4.

»Antingen sörjen I för sadel eller häst,
Eller sörjen I för jag hafver er fäst?

5.

»Och intet sörjer jag för sadel eller häst,
Eller sörjer jag för ni hafver mig fäst!»

6.

»Jag sörja, jag sörja, jag sörja väl må,
Jag vet så väl huru mig lærer gå.»

7.

»Det mig var spådt, allt medan jag var barn,
Att jag skulle drunkna på min bröllöpsdag.»

8.

»Och jag skall bygga en bro så stark,
Om det skall mig kosta tolf tusen mark.»

9.

»Och sjelfver så skall jag bredvid eder rida,
Och femton mina hofmän på hvar eder sida.»

10.

Och när som de kommo till borgaregrind,
Der dansade en hjort, der spelade en hind.

11.

Och alla så gåfvo de på djuret vara,
Ensammen läto de den jungfrun fara.

12.

Och när som hon kom der midt uppå bro,
Der stapplade hästen på fyra gullskor.

13.

På fyra gullskor och trettio gullsöm,
Och jungfrun hon föll i stridande ström.

14.

Herr Peder han talar till sin lilla smådräng:
»Och hänten mig hit min gullharpesträng.»

15.

Herr Peder han spelade så ljufvelig,
Så foglarne på qvistarne de dansa dervid.

16.

Han spelade barken af hårdaste träd,
Han spelade barnet ur moderens knä.

17.

Och första slag han på gullharpan slog,
Då satt der Necken på vattnet och log.

18.

Och andra slaget, på gullharpan lät,
Då satt der Necken på vattnet och gret.

19.

»Herr Peder, herr Peder, du spela ej så hårdt;
Du skall din unga brud igen väl få.»

20.

»Och du skall få igen din unga brud så röd,
Som aldrig hon legat i böljorna död.»

21.

Och der blef glädje och mycken ro;
Herr Peder fick igen sin fästemo god.

No 96.

»Som stjer---nan uppå himmelen så klar.»

Långsamt och med mycket uttryck.

Sång.

p

Som stjer---nan up---på him-me-len så klar, Han läng---tar till sitt
läng---tar jag till dig min lil-la vän Hvar tim---ma och hvar

Piano.

1. 2.

rum. Så stund. Hvar tim----ma är som en

må----nad lång: En må--nad som — ett år. Så

läng----tar jag till dig, min lil--la vän, Fast jag dig al----drig får.

N:o 97.

Liten Kerstins bröllop och begrafning.

Måttligt fort.

Sång. *p* *mf*

1. Stall---bro---der tal--te till stall----bro-der sin, Så gla-----de--lig. »Får

Piano. *p* *mf*

jag li-ten Kerstin, skön sy----ster din? Så fal-ler min hug till hen-ne.

mf

2.

»Liten Kerstin hon är så liten och ung,
Så gladelig. —
»Hon kan icke bära gullkronan så tung.»

3.

»Och vore liten Kerstin än aldrig så ung;
Så gladelig. —
I år skall hon bära gullkronan så tung.»

4.

Så lyfte de bruden på högan häst,
Så gladelig. —
Och Kungens små svenner de redo henne näst.

5.

De ledde den bruden på kyrkogård,
Så gladelig. —
Gullvirkade kläder och gullflätadt hår.

6.

De ledde den bruden i kyrkan in,
Så gladelig. —
Hennes tårar de tillra så tidt ned på kind.

7.

De ledde den bruden i brudestol,
Så gladelig. —
Hennes tårar de tillra så tidt ned på jord.

8.

»Och Herre Gud Fader! hör min bön:
Så gladelig. —
Tag bort liten Kerstin med'n skogen står grön.»

9.

Och Pingstsdag var det, den bönen hon bad,
Så sorgelig. —
Och Midsommarsdagen hon lades i graf.

10.

Så lade de liten Kerstin bår,
Så sorgelig. —
 Och sjelfva Guds englar de kring henne står.

11.

De buro det liket på snöhvitan sand,
Så sorgelig. —
 Och sjelfva Guds englar de för henne sang.

12.

De lade det liket i svartan mull,
Så sorgelig. —
 Guds englar de reste korset af gull.

N:o 98.

Hertig Silfverdal.

Ej för långsamt.

Sång. *mf*

1. Och kä--ra mi--na hof--män, I stil--len e---dert lag, Tills

Piano. *mf*

p Något långsammare.

jag får gå till kyr--kan och väc-ka upp min far. — Min sorg fal-ler vi---da!

Något långsammare.

p

2.

Och Silfverdal han klappar uppå den mörka graf;
 Och derur så fick han utaf sin fader svar:

5.

»En konungadotter, henne skall du få;
 Men henne skall du söka i tvenne år.»

3.

»Hvem är, som mig väcker allt under tungan jord?
 Att jag ej får hvila med fred och med ro.»

6.

»Med dig skall du föra det röda gullband,
 Och det skall du gifva Prinsessan i hand.»

4.

»Jag vill er ej väcka — ej er oroa må;
 Blott att jag får veta, hvar brud jag skall få?»

7.

Och Silfverdal sadlade sin gångare grå,
 Så rider han sig straxt bort af sin gård.

8.

Och när som de åren framlidit båda tu,
Så mötte han engång de vallgossar sju.

9.

»Och hören, I vallgossar, hvad jag er spörja må:
Hvad är det för ett land, som jag kommen är uppå?»

10.

»Det är väl intet land, det är en stor ö,
Der unga Hertig Silfverdal skall få sin fästemö.»

11.

Herr Silfverdal tar gullringar utaf sin hand,
Och dem vill han gifva de vallgossar i hand.

12.

»Behållen de gullringar, de pryda eder hand;
Väl visa vi er vägen utan gull i hand.»

13.

»När jag blir kung och herre allt uppå denna ö,
Så skolen I blifva mina riddare skön.»

14.

»Vi äro ej vallgossar, fast eder tyckes så;
Vi äro små Guds Englar under himmelen blå.»

15.

Herr Silfverdal han rider uppå Konungens gård,
Och Konungens dotter för honom ute står.

16.

»Och hören, min jungfru, hvad jag er säga må:
Och viljen I blifva min äkta gemål?»

17.

»Och inte jag det vill, och inte jag det får,
Min fader mig bortlofvat, när jag var tu år.»

18.

Herr Silfverdal tog fram det röda gullband,
Så gifver han det Prinsessan i hand.

19.

Prinsessan tog bandet af Silfverdals hand:
»Härefter vi knyta ett bättre kärleksband:»

N:o 99.

Röfwaren Brun.

Mycket långsamt.

Sång. *p*

1. Brun han ri--der sig till jungfruns gård: — Brun sof--ver al--

Piano. *p*

le-----na. — U---te för ho----nom jung--fru---en står. — Det

f

blå--ser och det reg-----nar nor---dast ut-----i

fjäl-----len, der hvi-----la ock tre nord-----män. —

2.

»Och hör du, min jungfru! hvad jag säger dig,
Och vill du nu resa af landet med mig?»

3.

»Och väl vill jag resa af landet med dig,
Men jag har så många som akta på mig.»

4.

Och Brun han breder ut kappan blå,
Och sjelf så lyfter han jungfrun uppå.

5.

Och Brun han rider till rosendelund,
Der lyster han hvila en liten stund.

6.

»Och hör du, min jungfru! hvad jag säger dig:
Här har jag gjort af med elfva jungfrur för' dig.»

7.

Och Brun han lad' sig i jungfruns sköt,
På honom så rann en sömn så söt.

8.

Jungfrun tog upp sin förgyllande sno,
Så band hon Brun till hand och till fot.

9.

»Statt upp, du Brun så hastelig!
Jag vill ej i sömnen förgöra dig.»

10.

»Och kära min jungfru! du släpp mig lös,
Det var inte annat än jag skämta' med er.»

11.

»Och var det inte annat än du skämta' med mig,
Så skall du se, jag skall ej skämta med dig.»

12.

Och jungfrun tog upp sin förgyllande knif,
Så stack hon den i Bruns unga lif.

13.

»Och ligg du här båd' för hund och för ramm,
Ännu skall jag bära mitt jungfrunamn.»

14.

»Och ligg nu här på svartan mull;
Ännu skall jag bära mitt jungfrugull.»

15.

»Och ligg nu här på svartan jord,
Ännu skall jag dra' mina jungfruskor.»

N:o 100.

Stige Lilles bjudning.

Temligen fort.

Sång. *p*

1. Sti--ge Lil--le gån--gar sig åt Ma--le--mo sten;   2. sten; Så

Piano. *p*

Långsammare.

bju--der han Ko--nungen med sig hem; — Så fräj----de---lig. — Så lig. —

1.   2.

2. ;: Så bjuder han Konungen och hela hans hof, ;:
 ;: Och följde sjelfva Drottningen med. ;:

3. ;: När som de kommo till Stige Lilles gård, ;:
 ;: De gårdsgårdar voro utaf ideligt stål. ;:

4. ;: När som de kommo till Stige Lilles port. ;:
 ;: Der spelar en hind, der dansar en hjort. ;:

5. ;: När som de kommo till Stige Lilles grind, ;:
 ;: Der spelar en hjort, der dansar en hind. ;:

6. ;: När som de kommo i stugan in, ;:
 ;: Så glimma' det guld hela stugan omkring. ;:

7. ;: Taket det var med silfver bespänt, ;:
 ;: Och golfvet det var med messing bemängt. ;:

8. ;: Ugnen han var utaf Malemosten, ;:
 ;: Och väggarne voro af elffenben. ;:

9. ;: Bordet och stolar af rödaste guld, ;:
 ;: Men duken han var utaf åkerull. ;: